

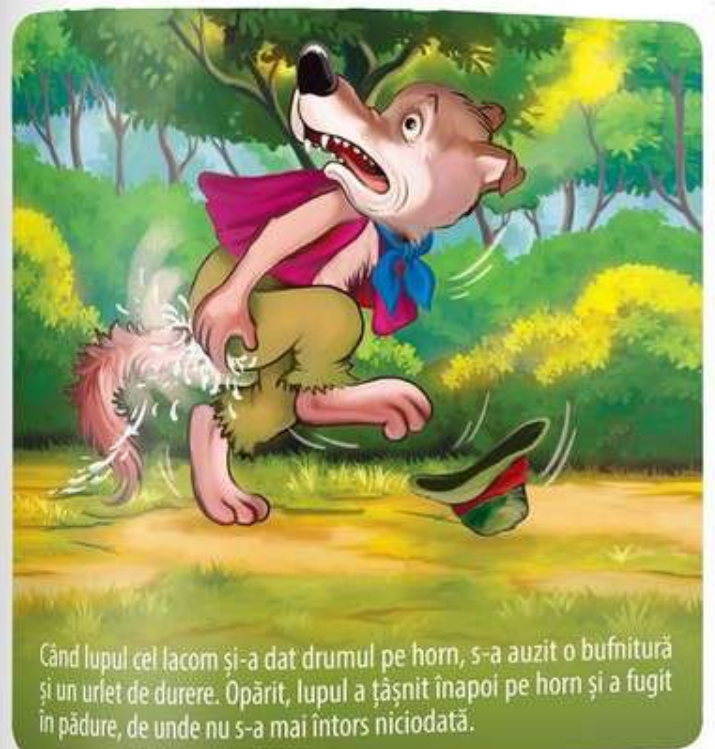
Vara a trecut, iar lupul a început să dea târcoale prin pădure. Într-o bună zi, l-a zărit pe Nif-Nif, care zburda nepăsător într-o poiană. „Ce foame mi-e!”, s-a lins lupul pe bot.

Când l-a zărit pe lup, Nif-Nif a fugit și s-a închis în căsuța lui. Dar lupul a tras aer în piept și, când a suflat o dată, paiele au zburat ca puful de păpădie. Nif-Nif a alergat într-un suflet spre casa lui Nuf-Nuf.

Naf-Naf a înțeles care era planul lupului. Ajutat de Nif-Nif și Nuf-Nuf, a făcut repede focul în șemineu și a pus deasupra o oală mare cu apă. În scurtă vreme, apa a început să fiarbă.

Când lupul cel lacom și-a dat drumul pe horn, s-a auzit o bufnitură și un urlet de durere. Opărit, lupul a țâșnit înapoi pe horn și a fugit în pădure, de unde nu s-a mai întors niciodată.

Au fost odată trei frați purceluși: Naf-Naf, Nif-Nif și Nuf-Nuf. La sfârșitul verii, Naf-Naf le-a zis fraților lui că ar fi bine să-și ridice fiecare câte o căsuță, să se poată adăposti la iarnă de lupul cel rău.

Naf-Naf, prevăzător, și-a făcut o căsuță trainică, din cărămizi. Nif-Nif a strâns repede niște paie și a ridicat o colibă, iar Nuf-Nuf și-a făcut o căsuță din crenguțe de copac. Apoi s-au dus iar la joacă.